38e jaargang. — No 34. 85

Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden.

Zaterdag, 29 April 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

ZATERDAG 29 EN ZONDAG 30 APRIL, TE TONGEREN,

42ste Zitting der Katholieke kringen en bonden van België.

EERSTE BLAD

CONGRES

DER

Katholieke Associaties

TE TONGEREN

heden zaterdag 29 en morgen zondag 30 april.

Onder voorzitterschap van Staatsminister heer Woeste, houdt vandaag en morgen het verbond der Katholieke Vereenigingen, te Tongeren zijne 42e jaarlijksche vergadering.

Die dagen zal het feest zijn in onze oude katholieke stad. De nationale vlag zal wapperen in al de straten. Onze medeburgers zullen het als een plicht rekenen hunne huizen te bevlaggen. Zij zullen derwijze aan de katholieke notabiliteiten toonen dat de Tongenaren, alom om hunne gastvrijheid bekend, fier zijn de hoofdmannen van de katholieke regeering in hunne muren te ontvangen.

Aan alle vreemdelingen die deze dagen onze aloude stad bezoeken, stuurt de redactie van den *Postrijder* eenen welgemeenden welkomgroet.

Hierna drukken wij 't programma der feestelijkheden over :

Zaterdag 29 April.

De Zittijd zal Zaterdag om 4 uur geopend worden in den Katholieken Kring Concordia.

I) Welkomgroet van den heer Senator en Burgemeester Meyers, aan de Congresleden.

II) Aanspraak door den heer Staatsminister Woeste, Voorzitter van het Verbond.

III) Jaarlijksch verslag door den heer Florent Van Cauwenberg, algemeenen schrijver der Associatie en den schatbewaarder M. V. Brifaut

IV) Mededeeling der verslagen van M. Delvoie J. over de werken van Onderlingen Bijstand, van M. Schaetzen G. over de voorbereidingswet tot soldatenleven, en van M. Meyers G over de weldadigheid in de nijverheidstreken.

V) 8 uren 30, 's avonds, Luisterrijk Concert gegeven door de Concordia met de medewerking van den Quatuor «Zimmer» van het Koor : « Kunst en Liefdadigheid » onder Bestuur van M. Désiré Duysens, professor aan het Conservatorium van Luik, en aangeboden aan de leden der Federatie, aan de katholieken van Tongeren en aan hunne families.

Mits 50 cent. kan men zijne stoelen doen voorbehouden 's Zaterdags van 10 tot 12 uur, in de Concordia.

De H.H. Zimmer, 1e viool, F. Chigo, 2de viool, Baroen, altist en Doehaard, Violoncellist, vormen dit vermaard quartet.

Program :

I) Quatuor in Re majeur, quatuor Zimmer. Haydn.

II) Concerto in Fa mineur, M Léon Duysens, Chopin.

III) Quatuor in Si mineur, quatuor Zimmer, de Bussy.

IV) Ave verum, voor 4 gemengde stemmen, door den Koorkring « Kunst en Liefdadigheid ». Mozart.

V) Impromptu, door M Léon Duysens. Schubert.

VI) Quatuor, Opus 59 no 3 ut maj., door quatuor Zimmer, Beethoven.

VII) Victimae Paschali, motet voor 4 gemengde stemmen, door den Koorkring « Kunst en Lieldadigheid. » D. Duysens.

Zondag 30 April.

9 1/2 uur. — Algemeene vergadering in de groote zaal der Concordia.

Herneming der werkzaamheden.

1) Verslag door den E. H Kanunnik Laminne over het behoud van het Geloof in Limburg.

2) Verslag over de werkmanswoningen in Limburg door den H S. Derriks.

3) ONDERZOEK DER SCHOOLKWESTIE.

4) Kort bezoek aan de Kunstschat onzer Hoofdkerk en aan het museum van oudheidskundeen de rijke verzamelingen van M. Huybrechts.

5) Om 12 uren Kunstconcert, op de Groote Markt, door de Koninklijke Harmonie « Concordia », onder het bestuur van M. Duysens en ontvangst van M. Woeste door de Jonge Katholieke wacht in de Unie.

Program van het Concert :

1. Pas redoublé, St Saëns.
2. Prélude van den «Zondvloed» »
3. Mazurka van het ballet van Coppelia, L. Delibes.
4. Opening van het opera «Euryanthe» Weber.
5. Verlovingsfeest, wals, Wesly.

Om een uur banket in de groote zaal van het O. L. V. Collegie.

Recht.

De liberale gazetten klagen het bij alle B lgen aan, dat de katholieken hunne scholen willen hulpgelden doen toekennen door de openbare besturen.

Welnu, dat is zoo !

De katholieken redeneeren als volgt : Het gouvernement heft lasten — 't is te zeggen, vraagt geld aan de lastenbetalers — om het onderwijs der jeugd te betalen.

Dat is zoo ; dat kan in den huidigen toestand niet anders zijn — dat is in de andere beschaafde landen ook zoo

Maar, zeggen de katholieken, het onderwijs gaat gepaard met de opvoeding ; het is onmogelijk dat het anders weze.

Terwijl de onderwijzer de kinderen met kennissen verrijkt, deelt hij hun ook dat hij het wille of niet, zekere gedachten mede, zekere manier om over de zaken te oordeelen.

Hij doet die zienswijze ontstaan door hetgene hij zegt, door hetgene hij zwijgt en door hetgene hij doet. Voorbeelden trekken !

De katholieken nu hebben een bijzonder, wel bepaald gedacht nopens zekere vraagstukken — nopens de godsdienstige namelijk — en ze willen dat hunne kinderen in diezelfde richting van gedachten worden opgevoed.

Is het ook hun recht een welkdanig gedacht nopens zekere kwestiën te hebben ?

Zeer zeker, in België is elkeen vrij te denken zooals het hem belieft en de vrijdenkers, een soort van vooruitstrevende liberalen, beroemen zich op dat « vrij te denken » en ze zeggen, evenals elkeen, dat de vrijheid van denkwijze, de voornaamste is van alle vrijheden, en de grondslag van al de andere.

De katholieken nemen dus die vrijheid te baat om aan te nemen wat de Paus, de H. Katholieke Kerk, hun voorhoudt en dat is hun recht.

Hebben de katholieke huisvaders nu het recht te willen dat dezelfde manier van denken aan hunne kinderen voorgehouden worde ?

Voorzeker, zoolang de huisvader het recht heeft zijne kinderen op te voeden naar zijn verlangen.

Daar nu, zooals wij hooger vaststelden, de opvoeding onmogelijk kan gescheiden worden van het onderwijs, zoo heeft de katholieke huisvader onbetwistbaar 't recht van de openbare besturen, voor zijne kinderen een katholiek onderwijs te eischen, evenals een liberaal of een vrijdenker, voor zijne kinderen een onzijdig, godsdienstloos of goddeloos onderwijs, grondwettelijk gesproken, mag vergen. Zoo heeft elk zijn recht.

Maar de Staat kan onmogelijk scholen stichten die elkeen bevredigen — wat is er dan eenvoudiger dan dat de Staat hulpgelden verleenen aan scholen die de huisvaders voldoen, daar zij gesticht zijn volgens hunne verlangens.

* * *

Het is toch zonderling in de wereld

Als ergens eene verbetering gevraagd wordt onder stoffelijk opzicht : eene haven, eenen spoorweg, eene vaart, eenen steenweg, een post-, telegraaf- of telefoonbureel, alslag van vervoerlarieven, van belastingen, enz. enz., dan is elkeen 't akkoord dat de Staat moet trachten zooveel mogelijk voldoening te geven aan de klagers of eischers.

Maar als het 't onderwijs betreft ; als de katholieken een onderwijs vragen naar hunne verkiezingen, of de middelen, om dat te kunnen inrichten en onderhouden, dan roepen de liberalen : Halte-là !

— Neen, zegden ze, dat niet ! De Staat richt zijn onderwijs in naar zijnen zin en daarmee moet ge kontent zijn ; zoo niet richt zelven scholen in en betaalt ze zelven.

Hebt ge al ooit gehoord dat men zei aan degenen die eenen steenweg, eenen spoorweg of eene vaart vroegen :

— Welnu, legt ze zelven !

Indien men met dadelijk het gevraagde kon of wilde toestaan, dan zocht men voorwendsels, gewoonlijk dat de behoeften het toestaan van het gevraagde niet rechtvaardigden.

Doch zoodra de behoefte wezenlijk, of het niet ernstig genoeg bevonden werd, dan heeft men nooit gezegd : Maakt het zelven !

't Is maar in zake van onderwijs dat de geuzen zoo spreken, tot de katholieken alleen.

Voor hen zelven vragen zij scholen die hun zouden voldoen — die onzijdig zijn — dat is hun recht.

Maar ze beweren dat ook de katholieken met die scholen zouden moeten tevreden zijn ; hier gaan zij hun recht te buiten ; zij hebben zich niet te bemoeien met he geen aan anderen moet gegeven worden ; ze moeten met het hunne kontent zijn, en ons, ons recht laten.

Façadewetten.

Moest men de socialistische en vooral de liberale bladen gelooven dan zijn al de sociale wetten van geene beteekenis, welke de katholieken gestemd hebben om het lot van werkman en kleinen burger te verbeteren.

« 't Zijn enkel façadewetten ! » zoo schrijven zij, jaar in en jaar uit, op alle toonen in hunne gazetten en zoo schreeuwen zij in hunne meetingen.

En nochtans, moest men de millioenen bijeen tellen, welke de Katholieken reeds uitgegeven hebben om deze wetten uit te voeren, onze tegenstrevers zouden aardige oogen open doen.

Een enkel voorbeeld, met officieele cijfers gestaafd willen wij hier aanhalen :

Op 23 Maart laatstleden, vroeg Mijnheer Dejardin, Volksvertegenwoordiger, aan den Heer Minister van Arbeid en Nijverheid, hoeveel hij als toelagen, aan de pensioenmaatschappijen uitbetaald had gedurende de jaren 1907, 1908, 1909 en 1910.

Ziehier het antwoord des Ministers dat wij ontleenen aan de Bijlagen van het Beknopt verslag van 28 Maart l. l., bladz. 162 :

Het bedrag der aanmoedigingspremiën van den Staat verleend ingevolge de wet van 10 mei 1906 aan de aangeslotene pensioenmaatschappijen, was :

In 1907,	fr. 3.706.044 40
1908,	» 3.881.115.10
1909,	» 3.896.827.20
1910,	» 3.951.766 00
Totaal	fr. 15.429 792.70

't Is te zeggen : *vijftien mil ioen, vier honderd negen-en-twintig duizend zeven honderd twee-en-negentig franken en 70 centiemen.*

De toelagen van 2 fr. per boekje maakten een totaal uit van :

1.007.202 fr. in 1907
1.060.722 fr. in 1908
1.104.340 fr. in 1909
1.152.822 fr. in 1910

Totaal 4.325.086 of vier millioen drie honderd vijf-en-twintig en zes-en-tachtig franken.

Deze twee totalen bijeen geteld — 15.429.792.70 + 4.325.086 maken eene som uit van *19 millioen zeven honderd en zeventig franken en 70 centiemen,* uitgedeeld om aan werklieden en kleine burgers een pensioen te verzekeren in hunnen ouden dag.

* * *

En merkt wel op, beste lezers, dat al deze millioenen uitbetaald werden zonder dat de belastingen met eene enkele centiem verhoogd werden.

De liberalen, toen zij aan 't roer waren, deden niets voor den werkman. Integendeel, zij vermeerderden onophoudend de belastingen en leidden het land naar den ondergang.

En diezelfde mannen komen thans spreken van façadewetten !!! Wat kluchtspelers !

Ten andere wat zien wij gebeuren ? De liberalen die onze sociale wetten op alle mogelijke wijzen beknibbelen en al keuren, stichten zelf pensioenmaatschappijen — zelfs te Tongeren. Zij maken propaganda om leden aan te werven en zien op hunne beurt duizende franken in hunne kassen komen om aan hunne leden toegekend te worden.

Aardige façadewetten, niet waar, lezers waar de liberalen zelf voordeel weten uit te trekken.

* * *

En zoo is het met al de sociale wetten door de katholieken gestemd.

Zoo hebben wij, onder andere, de wet op het bouwen en aankoopen van werkmanswoningen. Deze is waarlijk eene façadewet ! Inderdaad, konden de 50 à 60 duizend werklieden en kleine burgers, welke dank aan deze wet, eigenaar van hun huis geworden zijn, hunne woningen nevens elkander plaatsen, men zou eene façade rond gansch België kunnen maken !

* * *

Onze lezers zien hieruit welke waarde men moet hechten aan de ijdele kluit onzer tegenstrevers. Meer dan ooit zullen zij hun vertrouwen schenken aan de katholieken en zich scharen rond het katholiek Staatsbestuur, dat zoo nuttige en schoone wetten gestemd heeft tot lotsverbetering van boer, werkman en burger.

BINNENLAND.

LUIK. — TRAMONGEVAL. — Verleden dinsdag, omstreeks half een, ging eene 77-jarige vrouw, met name Josephine M., woonachtig te Angleur, op de Marktplaats over de stoep, doch te dicht bij de tramlijn. Een tram kwam aangerold en de oude werd omvergeworpen. Men snelde haar ter hulp, zij had maar eene zeer lichte kneuzing bekomen aan het voorhoofd.

— ONTPLOFFING EENER LAMP. — Woensdag morgend was de genaamde Maria V., woonachtig ten huize n° 17 der St Gangulphusstraat, het slachtoffer van een droevig ongeval. Bij het opstaan ontstak zij de lamp, die bijna onmiddellijk ontploffte. De vrouw werd aan gezicht en linkerhand gekwetst door de glasscherven. Men heeft ze naar het gasthuis gevoerd.

BORGWORM. — AUTOMOBIELONGEVAL. — Dinsdag middag, rond half een, werd eene rondleurster van Longchamps, bijgenaamd « La Française », omvergeworpen door de automobiel van M. Doyen, handelaar. Het slachtoffer bleef na 20 minuten den laatsten adem uit. M. doctor Bommarage kon slechts het overlijden bestigen. Men heeft het lijk naar het gemeentehuis van Celles gevoerd.

HERSTAL. — Maandag namiddag, rond half 4, geraakte een werkman der fabriek Pieper, de 36-jarige Walter S., met den rechtervoet tusschen de kas van het ophaaltoestel en het metalen timmerwerk. Hem werd het lidmaat afgrijselijk vermorzeld. Er waren meer dan 20 minuten noodig om het slachtoffer los te krijgen. Drie geneesheeren, doctors Leroy, Fischer en Couvet, kwamen hem verzorgen, en bevolen hem naar het heelkundig gesticht « Mesche » over te brengen. Het been zal, naar alle waarschijnlijkheid, moeten afgezet worden. S. bewoont Ruckelingen, hij is vader vad verscheidene kinderen.

TILLEUR. — AL WORSTELENDE. — Drie koolgravers, de genaamde Marten Mensch, Os. en Van W., bevonden zich maandag avond, rond 8 ure, in het koffiehuis B. op de Halsgekaai. Op een gegeven oogenblik begonnen Mensch en Van W. te worstelen, eerst binnen, dan buiten. Zonder het te weten, waren zij tot de Maas genaderd. Plotseling viel Mensch in den stroom. Van W. riep om hulp. Schippers kwamen toegeloopen doch eerst na een uur zoekens gelukten zij er in den ongelukkige op het droge te trekken. Hij had natuurlijk reeds opgehouden te leven. Te vergeefs nam men zijne toevlucht tot de kunstmatige adembaling. Men heeft het lijk naar de woning van het slachtoffer, Vieux-Thierstraat, overgebracht.

MECHELEN. — SCHRIKKELIJKE BRAND. — Een schrikkelijke brand heeft dezen avond een aanzienlijk nijverheidsgesticht onzer stad, de *Grandes Papeteries Malinoises*, gelegen op de Blaasbalgstraat, in asch gelegd. Deze fabriek, die eene oppervlakte heeft van 800 vierkante meters, bezigt een honderdtal werklieden en 45 machienen en vervaardigt bijzonder papieren zakken voor den handel. Het gebouw, dat vroeger voor eene « criée » diende paalt achterzijds aan de stedelijke Frœbelschool, de vleeschmarckt, de werkhuizen va M. Huybrechaert, ondernemer, en de werhuizen van M. Gysen meubelmaker.

Het was rond 9 ure toen het vuur werd bemerkt. Van alle kanten daagde weldra hulp op en de policiewacht kwam spoedig met de bestendige brandspuit van het stadhuis om den eersten aanval tegen het vuur te verrichten, doch de brand verspridde zich met zulk eene verbazende snelheid dat wanneer kort nadien het korps der vrijwillige pompiers ter plaats kwam, gansch de fabliek maar een vuurgloed meer was. Doch dit was niet al, het dak der vleeschmarkt evenals de school en de werkhuizen van meubelen, die aan de fabriek palen, waren aangetast.

't Was verschrikkelijk om zien. De naaste geburen van de fabliek vluchtten spoedig met hunne meubelen uit hunne woningen, want reeds waren de vlammen het dak der woning van M. Fierens aan 't vernielen, terwijl zich in den vuurgloed een onophoudend gedruisch liet hooren door de verschillende instortingen.

Terwijl men langs den eenen kant het vuur bestreed en heldhaftig werkte om de aanpolenpe buizen in de Blaasbalgstraat, te bevrijdengeschiedde er eene leverige werking langs den kant van « het Vlietje » om de vlammen meester te worden, want schrikkelijk was het om zien, terwijl de pompiers geholpen door burgers en soldaten een voorbeeldigen moed aan den dag legden om de ramp te bevechten. Op dit oogenblik mocht men de uitgestrektheid van den brand op meer dan 1000 vierkante meters schatten.

Verschillende overheden waren spoedig ter plaats, namelijk MM. Dessain, burgemeester, Louveaux, Van Hoorenbeeck en Hertsens, schepenen, Louveaux, substituut, verschillige gemeenteraadsleden enz.

Heel de stad was naar de plaats der ramp gestroomd en men had de grootste moeite om het volk op afstand te houden.

De orde werd gehandhaafd door de policie de carakiniers en de jagers, een detachement van het 2e regiment artillerie en de gendarmerie.

Aan het blusschen der fabriek viel weldra

GEBRANDMERKT

24ste vervolg

Phyllis beet zich op de lip.

— Niet dat hij nog altijd niet in een kritieken toestand verkeert, hernam de esculaap. Dat moet ik u onder het oog brengen, waarde Lady. Maar ik geloof — ik hoop — zoover ik kan oordeelen, dat wij hem over het ergste hebben beengehaald.

— Ik ben u zoo dankbaar, zegde hem Phyllis.... Hebt ge nog een oogenblikje voor mij over ?

— Wel zeker, wel zeker ! Altoos tot uw dienst, Lady Erskin, antwoordde hij, met een galante buiging.

— Hebt ge van morgen in het dagblad een berichtje gelezen, waarin mijn naam werd vermeld ? vroeg zij, ineens met de deur in het huis vallend.

Doktor Richards knikte plechtstatig.

— Ja, hernam zij, terwijl hare vingers jeukten om hem een oorveeg toe te dienen. Ja, ik ben Helena Jerningham's dochter. Natuurlijk weet Sir Lionel het. Hij heeft het van den beginne af geweten. Maar het is voor hem een netelig onderwerp, en natuurlijk hoort hij van den naam mijner moeder niet gaarne gewag gemaakt. Hij spreekt vanzelf, dat ik haar met voor schuldig houden kan — en dat doet in zijn hart mijn man ook niet. Maar hij is bevooroordeeld en wenscht de zaak, zoo mogelijk, geheim te houden.

— Dat is heel begrijpelijk, gaf de doktor zalvend toe, niet weinig gestreeld, dat dit schoone vrouwke hem in haren nood tot haren vertrouweling maakte. Ja, ja, heel begrijpelijk. Ik voor mij, lieve Lady heb nooit aan mevrouw Jerningham's schuld geloofd, en ik geef u de verzekering van mijne volste sympathie.

— Dank u, dank u hartelijk ! riep Phyllis, uiterlijk dankbaar, maar innerlijk stikkend van woede. Maar ik geloof dat het voor 't oo enblik nog beter is. Sir Lionel over de zaak niet te spreken. Het zou hem kunnen opwinden, niet waar ?

— Dat ben ik volkomen met u eêns, lieve Lady, volkomen. Het zou kwaad bloed bij hem zetten, natuurlijk. Praat ge maar liever eens kalmpjes met hem er over, zoodra hij wat sterker is.

En op deze wijze, door hare schijobare vertrouwelijkheid en handige vleierij, had Phyllis althans den medicus tot haren aanhanger gemaakt, er mocht gebeuren wat wilde.

XIX

Tegen den avond had Phyllis eene nieuwe aanhangster gewonnen in de verpleegster, die sterk romantisch van natuur was en, misleid door Phyllis' vleierij, zich totaal verblinden liet door de schijnbare toewijding aan het schoone jonge vrouwke aan den zieken man.

Ook in de bedendenkamer pratte men over niets anders dan het nieuwske in het dagblad, en natuurlijk werd er partij gekozen. Maar, dank zij het zwaarwichtige pleidooi van den bottelier, die gaarne zijn baantje wilde behouden, waren binnen drie dagen al de bedienden vurige partijgangers van Phyllis. Zij was dan ook in den laatsten tijd zoo vriendelijk en minzaam, zelfs tegen de twee werkmeid, dat hare vroegere stugheid en hoogheid vergeten werden, of toegeschreven aan het slechte humeur van haren man ; en binnen eene week waren zij allen tot de overtuiging gekomen, dat Sir Lionel zijn jong vrouwke altoos slecht behandeld had, en dat zij door hare weergalooze toewijding vurige kolen gestapeld had op zijn hoofd.

Zoo had zij, tijdens Lionel's herstel, het gansche personeel aan hare voeten en voelde zich voor de toekomst veilig in haar eigen huis. Daar buiten — dat wist zij — stond het anders geschapen. Maar zij zou zich zoo goed mogelijk door het onvermijdelijke moeten heen-laan.

Op zekeren dag, toen Lionel zoo ver was dat hij in zijn bed rechtop kon zitten en een stuk kieken at, achtte Phyllis de gelegenheid gunstig en vertelde hem alles, nederig knielend naast zijn bed en zijne hand streelend. Hij luisterde zonder een woord er tusschen te brengen. Toen leunde hij voorover en sloeg zijne vermagerde armen om haren hals.

— Mijn arme, arme engel, zegde hij, haar teeder kussend — wat moet ge er onder geleden hebben. — Het zal de taak en de vreugde van mijn leven zijn, 't u alles nog te vergoeden.

En van dit oogenblik af was de toestand van herstel eene ware idylle. Nooit was Phyllis, in hare eenzaamheid er zóó na aan toe geweest van haren man werkelijk een beetje te houden. Zij huiverde bij de gedachte hoe zij aan den rand had gestaan van een akelig treurspel. Wroeging echter kwelde haar niet. Daarover wist zij zich wel heen te zetten. Voor haar beteekende het alles slechts, van meet af nog eens te beginnen.

Lionel had zijne volle genegenheid haar weer geschonken, en het scheen alsof, bij stilzwijgende overeenkomst, het donkere tusschenspel van vervreemding en wantrouwen vergeten was.

Slechts éénmaal kwam hij er op terug.

— Ik kan haast niet gelooven, dat die donkere dagen ooit tusschenons zijn gewest, zegde hij, haar aan zijne borst drukkend. Wij moeten nu maar denken dat het alles een booze droom is geweest.

— Ja ja, lieve, antwoordde zij zacht, geheel op zijne stemm ng ingaande. Het was enkel een booze erg booze droom, en ik heb u al den tijd toch helgehad.

Hartstochtelijk kuste hij haar.

— Ik, ja, ik dacht van niet, stamelde hij. Men krijgt zoo licht oneenigheid... Maar wij moeten nooit, nooit weer zoo iets tusschen ons laten komen.

— Neen, nooit meer, mompelde Phyllis, met haar hoofd tegen zijnen schouder.

Na nog eenige dagen mocht Lionel, met verlof van doktor Richards, beneden komen, en de verpleegster vertrok onder of op een stroom van tranen, van dankbetuigingen overstelpt.

Maar Lionel en Phyllis waren blijde weer eens samen alleen te zijn, en de dagen vloden als voor hen voorbij als in een nieuwbakken paradijs. Phyllis had zich bijna verzoend met het onvermijdelijke en begon te betwijfelen of het leven in « de wereld » toch inderdaad wel de grootste heerlijkheid op aarde was. En Lionel was zalig in de wedergeboorte zijner liefde. Den ganschen dag scheen zijne eenige gedachte te zijn aan de beminde, en aan niets anders meer onder de zon of maan.

Zij spraken al, dat zij eens voor eenige weken naar de Riviera zouden gaan, om wat op te knappen. In dien tusschentijd zou de rioleering in het huis terdege worden nagezien. Zij wilden ook reeds den volgenden dag vertrekken.

Na het tweede ontbijt zaten zij in het salon op de sofa, heel dicht naast elkaar, als een paar gelieven, te praten over hun reisje.

— Ik weet eigenlijk niet of ik wel gaarne van huis ga, zegde Phyllis, met een pruilbekje. Ik ben nu zoo gelukkig hier.

— Ik weet het, antwoordde Lionel, verrukt over de verandering in haar. Ik weet 't. Maar, ziet ge, mijn engel, ik voor mij zal niet gelukkig zijn, voor alles weer geheel in het reine is. En uwe gezondheid gaat mij toch boven alles !

Niet wetende wat hierop te antwoorden, kuste Phyllis hem ; en daarmee was hij zeer tevreden.

— Ja, het is eigenlijk vervelend, nu van huis te gaan, hernam hij — maar het moet toch gebeuren... Ziet ge, mijn engel, nu alles goed en wel achter den rug is, ben ik haast geneigd die ziekte van mij te zegenen, hoeveel ik er ook onder geleden heb, omdat zij ons weer tot elkaar heeft gebracht.

Hij lachte vroolijk.

— Ja, waarlijk ! Het was wel goed voor iets ; en ik zal nooit vergeten hoe lief ge mij verpleegd hebt, toen ik zoo zwak en hulpeloos was. Ik geloof dat ge anders nooit uw kopje zoudt gebogen hebben, als ik niet zoo ziek geworden was.

Glimlachend schudde Phyllis haar hoofd.

— Praat er niet over, zegde zij. Als twee koppige, menschen ruzie krugen, dan wordt het al erger en erger, totdat er ineens iets buitengewoons tusschenbeide komt, dat ben weer tot elkander brengt. Ziet ge, ik ben al mijn leven ontzettend trotsch en gevoelig geweest. Daarom zag ik er zoo tegen op, u van den beginne af al de waarheid te zeggen.

— En waarom deed ge dit toch niet, mijn dwaas kindje ? vroeg hij hartstochtelijk. Ge weet, wel dat ik u toch te lief had om mij door zoo iets van u te laten vervreemden ; en ge weet ook dat ik in elk geval en tegen alles in uw partij zou hebben gekozen.

— Dat weet ik, antwoordde zij eenvoudig. Het was dwaas en dom van mij.

— Het grieft mij enkel om u, hernam Lionel. Het is een vreeselijk ding, zoo'n moeder te hebben — en ge zult nu op reis het al beginnen te ondervinden. Daarom ook was ik hier niet weggegaan. De menschen zullen aanstaren en achter uw rug over u praten ; en de meesten zullen u den rug toedraaien. Zoo zal het ook weezen als wij hier terugkomen. Maar net zal niet half zoo erg zijn als wij het samen dragen, zoo eenvoudig mij moeder. Zoodanig is van uw liefde zeker ben, maar ik om niemand ter wereld. Het is, zooals ik u zegde, meer om u alleen, dat is het mij aandoen — en ik denk dat ge met den nek wordt aangezien door een hoop volk, dat niet waard is u de schoenen te poetsen.

— Stil maar, mijn jongen, zegde zij. Ge denkt te veel aan mij, omdat ge mij liefhebt. Wij zullen ons in het onvermijdelijke moeten schikken ; en, zooals ge zegt, het zal ons niet zoo hard vallen als wij het samen dragen.

Hij kuste haar teeder ; en daarop volgde een stilte. Eenskaps riefdte Phyllis zich op, en haar gezicht trok zich in alerlei plooien.

— O, hoe onromantisch ! riep zij. Ik moet niezen.

Zij niesde tweemaal, en Lionel moest er om lachen.

— Arm vrouwke, zegde hij, zijne hand uitstekend om haar weer hare plaats naast hem te doen innemen.

— O, zegde zij — ik heb mijn zakdoek boven laten liggen. Ik moet hem even gaan halen.

Zij wendde zich naar de deur. Maar Lionel was haar vóór.

— Neen, laat mij dat doen, zegde hij. Ik ben nu weer sterk en flink, en ge hebt in den laatsten tijd zoo dikwijls voor mij ue trappen op en afgeloopen.

En vóór zij hem weerhouden kon, was hij de trap reeds op.

Zij zette zich tevreden op de sofa en verviel in eene droomerij. Werkelijk — wel bekeken, en hoe men er ook mee spotten mocht —, de liefde was toch nog zoo kwaad niet. Er was eene genoeglijke zijde aan, en zij was aangenamer dan tweedracht en haat... Phyllis begon inderdaad de liefde op prijs te stellen, en — ja, zij wilde het zichzelven wel bekennen — zij begon iets als liefde te voelen voor Lionel. Hij was zoo teeder en onbaatzuchtig, terwijl hij toch ook zoo sterk kon zijn. Zij voelde dat zij in hem haren meester gevonden had, en — zonderling — dit ergerde haar nu niet meer, zooals het vroeger placht te doen. Ja, zij moest erkennen dat al het gebarrewar van de laatste maanden door hare schuld was ontstaan, en dat Lionel, als man, in werkelijkheid niet anders tegenover haar had kunnen op treden. Zij schrikte schier bij de gedachte hoe zij zich bijna gecompromiteerd had met Lord Stafford, die haar op dit oogenblik eene alles behalve aantrekkelijk persoonlijkheid leek. Een ding steunde zij zich niet meer herinneren, het uit hare gedachten verbannend met eene rilling van schaamte en weerzin... Maar dit lag in het verleden, was uitgewischt als met eene spons, — en vóór haar lag nu de toekomst. Zij voelde zich zachter gestemd dan ooit tevoren in haar leven, terwijl zij voor 't eerst het leven in zijne ware kleuren zag en tot het besef kwam hoe vaak de omstandigheden 't zijn, die een mensch ten goede of ten kwade voeren....

Maar — waar bleef Lionel zoo lang ?

Zij stond op en ging naar de deur om hem te roepen.

— Lionel ! riep zij uit de gang. Lionel, waar blijft gij toch ? — kom beneden ! Ik wacht op u — en op mijn zakdoek.

Hij antwoordde niet, maar zij hoorde zijn zwaren voetstap in de kamer boven, en zij keerde terug in het salon. Eene plotselinge huivering, onverklaarbaar, liep haar over den rug, zoodat zij zich naar het vuur boog om zich te warmen.

— Ik heb zeker kou gevat, mompelde zij.

Zij draaide zich om, toen zij Lionel hoorde binnentreden.

— Wat zijt gij lang weggebleven, manlief, zegde zij. Wat hebt gij toch gedaan ?

Toen zag zij zijn gezicht in het koude licht van den winterschen-namiddag. Het was zoo wit als marmer ; en in zijne oogen was die koude, harde blik, dien zij reeds had leeren vreezen.

('T VERVOLGT).